న య న తా ర

"అవును. ఏమాత్రం సందేహంలేదు. ఆయన ఉద్దండ రావు పంతులే..." అనుకున్నాడు రాజశేఖరం.

తనను రైలుదగ్గరికి వచ్చి కలుసుకోవలసిందిగా ఉత్తరంవ్రాసి తీరా కాళ్ళరిగేట్టు స్టేషను ఆ చివరినుంచి యీ చివరివరకూ వందసార్లు వెదికినప్పటికీ కనిపించని స్నేహితుణ్ణి మనసులో తిట్టుకుంటూ గేటుదగ్గర ప్లాట్‌ఫారం టికెట్టుయిచ్చి యివతలికి రాబోతున్న రాజశేఖరం తటాలున ఆగి టి.సి.తో ఘర్షణపడుతున్న వ్యక్తిని మరింత పరిశీలనగా చూశాడు. అతని సందేహం తీరిపోయింది. ఆయన ఉద్దండరావుగారే.

వేసవికాలపు ఎండ చిటచిటలాడుతున్నది. వెచ్చనిగాలి 'రివ్వు'న వీస్తున్నది. టి. సి. తల అడ్డంగా ఊపుతూ "ఏమీ లాభంలేదు. మీ రెన్ని కబుర్లుచెప్పినా నేను వినముగాక... వినను... ఒక్క క్షణం రద్దీ తగ్గేదాకా అలానుంచుని తర్వాత తీరిగ్గా రశీదు తీసుకుని డబ్బుచెల్లించి వెళ్ళండి..." అంటు న్నాడు.

ఉద్దండరావు పంతులు తన ఖరీదైన చేతికర్రను విలాసంగా ఊపుతూ నిర్లక్ష్యంగా "సరే... నేను చెప్పవలసిం దేదో చెప్పాను. టిక్కెట్టు పోయింది...నా దగ్గర చిల్లికానీ కూడా లేదు... ఆపైన నీయిష్టం..." అంటున్నాడు.

రాజశేఖరం తటపటాయిస్తూనే ముందుకు వెళ్ళి చేతులురెండూ జోడించి "నమస్కారం మేష్టారూ!" అన్నాడు.

ఉద్దండరావుగారు ముందు రాజశేఖరంవంక అనుమా నంగా చూసి తర్వాత గుర్తుపట్టి ఒక్క అడుగు ముందుకు వేసి "అరె! నువ్వటోయ్ రాజూ ! నువ్విక్కడేం చేస్తు న్నావు?" అని అడిగాడు.

రాజశేఖరం బదులుచెప్పి, "మీ రెక్కడినుంచి రావ డం? మీ అబ్బాయి కులాసాగా ఉన్నాడా" అని ప్రశ్నిం చాడు.

ఉద్దండరావుగారు నవ్వి "ఇంటినుంచే వస్తున్నాను. ఇప్పుడే రైలుదిగాను. మావాడు బాగానే ఉన్నాడు... నిన్నప్పుడప్పుడు గుర్తుచేసుకుంటూ ఉంటాడుకూడా... ఇప్పు

డయితే దూరదూరంగా ఉంటున్నారు కాని, ఎంతయినా చిన్నప్పటి స్నేహంకదా...?" అన్నాడు.

రాజశేఖరం "వివరాలన్నీ తర్వాత మాట్లాడుకో వచ్చు. ముందు మీరు వెళ్ళి ఆ కారులో కూర్చోండి... నేను ఒక్క క్షణంలో వచ్చేస్తాను" అన్నాడు.

ఉద్దండరావుగా రతనికి టి. సి. ని చూపుతూ "ఈయ నేమిటో గొడవచేస్తున్నాడు. అదేమిటో విచారించిరా..." అంటూ చేతికర్ర ఊపుకుంటూ త్వరత్వరగా నడిచి వెళ్ళి కారులో కూర్చున్నాడు.

రాజశేఖరం టి. సి. వంక "ఏమిట"న్నట్టు చూడగా అతడు రశీదు పుస్తకం యివతలికితీసి "ఆయన రైలుదిగి చేతికర్ర ఆడించుకుంటూ యివతలికి వచ్చేస్తున్నాడండీ... 'టిక్కెట్టివ్వమ'ని అడిగితే 'లేద'న్నాడు. "ఊరికే ఏదైనా పనిమీద స్టేషనుకు వచ్చారా?" అని అడిగితే, 'కాదు. ఫలానా ఊరినుంచి వస్తున్నా'నని అన్నాడు. ఆ పరిస్థితిలో నేనేం చేయను? చెప్పండి... డబ్బుకట్టమని అడిగితే చిల్లిగవ్వ లేదంటున్నాడు" అన్నాడు.

రాజశేఖరం పర్సుతీసి "ఎంత అవుతుందో రసీదు వ్రాసి యివ్వండి. డబ్బు చెల్లిస్తాను." అన్నాడు.

మరునిముషంలో టి. సి. రశీదు వ్రాసియిచ్చి డబ్బు పుచ్చుకున్నాడు. రాజశేఖరం వెనుదిరిగి నడిచివచ్చి కారులో కూర్చుని స్టార్టుచేశాడు.

కారు కదిలిపోతూవుండగా ఉద్దండరావు పంతులు వాక్ప్రవాహం కట్టలు తెంచుకుంది.

"ఇప్పుడు మనం మీ యింటికేకదూ పోతున్నాం?" అని అడిగాడాయన ముందు.

రాజశేఖరం తల ఊపాడు.

ఆయన మళ్ళీ "నీకు ఒక మొగపిల్లవాడూ, ఆడపిల్లా కలిగినట్టు మావాడెప్పుడో చెప్పినట్టు జ్ఞాపకం... ఏమాత్రం వయసుంటుందేమిటి వారికి?" అని అడిగాడు.

రాజశేఖరం "పెద్దవాడికి మొన్న డిసెంబరు నెలతో అయిదేళ్ళు వెళ్ళి ఆరో ఏడు వచ్చింది. చిన్నపిల్లకు మూడో సంవత్సరం నడుస్తున్నది" అన్నాడు.

ఆయన నిట్టూర్చి "అలాగా? అయితే నీ కిప్పుడప్పుడే ఆడపిల్లల పెళ్ళిళ్ళూ, తొందరా లేదన్నమాట. అదృష్టవంతుడివి" అన్నాడు.

తర్వాత కొద్దిక్షణాలాగి "నేను రిటైరయి ఎనిమిదేళ్ళయింది.ఏదో ఒంట్లో ఓపిక ఉన్నంతకాలమూ పనిచేశాను. ఇంతలో మావాడు చేతికందివచ్చాడు. బరువు బాధ్యతలన్నీ వాడి చేతుల్లోవుంచి ప్రశాంతంగా ఉందామనుకున్నాను. ఏదీ? ఈ మనస్సుకిప్పుడల్లా ప్రశాంతతలేదు. ఏదో ఒక సమస్య వేధిస్తూనేవుంది..." అన్నాడు.

రాజశేఖరం "అదేమిటి మాష్టారూ! మీకు సమస్యలేమిటి? మీరు సంపాయించినంత సంపాయించారు. ఒకళ్ళ

కింతపెట్టి పోషించారు. ఒక్కగానొక్క కొడుకును పెద్ద చదువులు చదివించారు. ఒక ఇంటివాణ్ణి చేశారు. అదీగాక మీనాడు తక్కువవాడేం కాదుగదా! నెల తిరిగేసరికి పది హేనువందల రూపాయలు జీతం తెస్తున్నాడు. ఎవరూ వేలెత్తి చూపడానికి వీలులేని స్వభావం అతనిది. ఇక మీకు దేన్నిగురించి చింత?" అని అడిగాడు.

ఉద్దండరావు పంతులు మాట్లాడలేదు. ఎటోచూస్తూ కూర్చున్నాడు. రాజశేఖరమే మళ్ళీ "మీ కోడలు... మిమ్మల్నేమయినా సరిగా చూడటంలేదా?" అని అడిగాడు.

ఆతని నోటిమాట నోటఉండగనే ఉద్దండరావుపంతులు ముక్కున వేలువేసుకుని "అమ్మో! అంతమాట అనకు రాజూ! నా కోడలువంటి మనిషి లక్షల్లోకూడా మరొకతె కనిపించదు. మేమీ మాత్రంగానైనా హాయిగా ఉన్నా మంటే అంతా దాని చలవే!!" అన్నాడు.

రాజశేఖరం మౌనంగా కారు నడుపుతూ కూర్చు న్నాడు కారు వేగంగా సాగిపోతున్నది. అతడు ఒక్కసారి ఉద్దండరావు పంతులు మొహంవంకచూసి తల తిప్పుకున్నాడు.

ఉద్దండరావు పంతులు రాజశేఖరానికి హైస్కూలులో స్కూల్ఫైనల్ వరకూ క్లాసుటీచరు. రాజశేఖరం తండ్రి పోయినతర్వాత అతనికి గార్డియన్గాకూడా వ్యవహరించాడు. ఆయన వయస్సులో ఉండగా పేరుకు తగ్గట్టుగా గంభీరంగా, ఉండేవాడు. హెడ్మాష్టరుకు ఆయనపట్ల ఎంతో గౌరవమూ ఆదరణ వుండేవి. ఇతర ఉపాధ్యాయులకు చక్కని స్నేహభావం

ఉండేది. విద్యార్థులు సరేసరి. ఆయనపట్ల ఎంతో భక్తి ప్రపత్తులు కలిగివుండేవారు స్కూల్ మాష్టరుగా రిటైరైన తర్వాత కాస్త విశాలమైనదిగా స్వంత ఇల్లు కట్టుకొని స్థిర పడ్డాడు. అంతకుముందే ఆయన ఒక్కగానొక్క కొడుకు ఇంజనీరింగ్‌లో పెద్ద చదువులు చదివి, చిన్నచిన్న ఉద్యోగా లేవో వస్తే కాదని చివరకు ఏదో ఫ్యాక్టరీ మేనేజరుగా చేరాడు. అతనికి మొదట్లో ఏడెనిమిది వందలు ఇచ్చేవారు. తర్వాత అతడు ఇతరదేశాలకుకూడా వెళ్ళి మరింత ఉన్నత మైన డిగ్రీలు తెచ్చుకోవడమూ జరిగింది అతనికి తండ్రి అంటే ఎంతో భక్తి. దేవుడిలా చూసుకుంటాడు. చిన్నప్పటి నుంచీ తల్లిలేని తనను తల్లీ తండ్రీ తనే అయి పెంచిన కార ణంగా ఆయన అంటే అతనికి ఎంతో ప్రేమ... అతనికీ రాజ శేఖరానికీ మొదటినుంచీ మంచి స్నేహం. ఇద్దరూ ఉద్యోగ రీత్యా ఎక్కడెక్కడో వేరుగా బ్రతుకుతున్నప్పటికీ ఒకరి నొకరు మరిచిపోలేదు. అలా అని ఇద్దరిమధ్య ఎడతెగని ఉత్తర ప్రత్యుత్తరాలు, రాకపోకలూకూడా లేవు. నిజానికి ఉద్దండరావు పంతులను రాజశేఖరం కలుసుకోవడం చాలా ఏళ్ళక్రిందటి సంగతి.

అతడు కారును నడుపుతూనే మళ్ళీ ఒకసారి ఉద్దండ రావుపంతులు ముఖంలోకి చూశాడు. ఆయనలో ఏమార్పూ లేదు. ఉదాసీనంగా కూర్చుని బయటికి చూస్తున్నాడు.

రాజశేఖరం "ఇంతకూ మీ మనసులో దేమిటో చెప్పారుకారు..." అని అడిగాడు మళ్ళీ.

ఆయన కళ్ళజోడు సర్దుకొని అతనివంక తిరిగి ఒక్క క్షణం ఆగి "ఏమీ లేదులే, అన్నట్టు ఇంకా ఎంతదూరం వెళ్ళాలి మనం ?" అన్నాడు.

"మరొక అరమైలు ... అంతే" అని సమాధానం చెప్పాడు రాజశేఖరం.

ఒక్కనిముషం నిశ్శబ్దం తర్వాత ఉద్దండరావు పంతులు రాజశేఖరం భుజంతట్టి, లాల్చీ జేబులోనుంచి దేన్నో తీసి గుప్పిటలో ఉంచుకుని "ఇలాచూడు. ఇదేమిటో చెప్పుకో" అని అడిగాడు.

రాజశేఖరం నవ్వి "ఎలా చెప్పగలను!" అన్నాడు.

ఆయన గర్వంగాచూస్తూ తన చేతిలో వస్తువును అతనికి చూపించాడు. అది చూడగానే రాజశేఖరం నోట మాట రాలేదు. అతడునివ్వెరపోయాడు. అది రైలుటిక్కెట్టు.

ఆయన ఒక్కక్షణం ఆగి తన లాల్చీ రెండవజేబులో నుంచి అయిదువంద రూపాయల నోట్లను తీసి రెపరెప లాడిస్తూ లెక్కపెట్టి మళ్ళీ జేబులో ఉంచుకొని రాజశేఖరం వంక చూచి నవ్వాడు. తర్వాత తనలోతాను గొణుక్కుంటూ "మా మనవరాలు రైలు టిక్కెట్టు కావాలన్నది. ఎలాగూ రైల్లో వచ్చానుగదా ? ఆ టికెట్టు వాడికిచ్చేస్తే నా మనవ రాలికేం చెప్పేది!" అన్నాడు.

రాజశేఖరం కొద్దిగా షాక్ తిని తేరుకుని జాగ్రత్తగా కారు మలుపుతిప్పి ఇంటిముందు ఆపి హారన్ మోగించాడు.

హారన్ మోతవిని డాబాపంచలో ఆడుకుంటున్న రవీ, రేణుకా ఇద్దరూ పరుగెత్తుకుంటూ గేటు దగ్గరికి వచ్చారు. ఉద్దండరావు పంతులు కారుదిగి "ఇదేనా మీ ఇల్లు... బాగుంది" అన్నాడు. రాజశేఖరం" రండి లోపలికి... ఇదిగో వీడే మా పెద్దవాడు. పేరు రవి... ఇది చిన్నపిల్ల రేణుక" అన్నాడు.

పిల్లలిద్దరూ ఉద్దండరావుగారివంక విచిత్రంగాచూస్తూ నిలబడ్డారు. ఆయన చూపులు చిన్నపిల్లమీద నిలిచాయి. దానివంక కన్నార్పకుండా కొద్దిక్షణాలు చూసి ఆయన ఒక్క ఉదుటున ఎత్తుకుని ముద్దుపెట్టుకోబోయాడు. ఆ పిల్లకు కొత్త లేకపోయినా 'అయిష్టత' ఉంది. ఆయన చేతుల్లో నుంచి గింజుకొని క్రిందికిదూకి లోపలికి పరుగెత్తిపోయింది.

ఉద్దండరావు పంతులు నవ్వుతూ ముందుకునడిచాడు. ముందు హాల్లో వసంత ఎదురై భర్తను పలకరించబోయి వెనక కొత్తమనిషినిచూసి ఆగిపోయింది.

రాజశేఖరం "వసంతా! నేనప్పుడప్పుడు చెబుతూ ఉంటానే మా మేష్టారు...వీరే...ఇప్పుడే రైలుస్టేషనుదగ్గర కనిపిస్తే తీసుకొచ్చేశాను..." అన్నాడు.

ఆమె 'అలాగా' అని ఉద్దండరావు పంతులుగారివైపు తిరిగి "ఉండండి. కాళ్లు కడుక్కునేందుకు నీళ్లు తెస్తాను" అంటూ లోపలికి వెళ్ళింది.

ఉద్దండరావు పంతులు కాళ్లుకడుక్కొని చేతికర్ర ఒకమూల ఉంచి కాస్సేపు పడకకుర్చీలో చేరగిలబడి కళ్ళు

మూసుకున్నాడు. రాజశేఖరం ఆయనను పలకరించబోయి మళ్ళీ మానుకొని "కాస్సేపు ఆగి వంట అయిన తర్వాత లేపవచ్చు. ఈ లోపల మనం స్నానం ముగిద్దాం" అను కుంటూ లోపలికి వెళ్ళాడు.

అతడు స్నానం ముగించి వచ్చేసరికి ఆయన అలాగే పడుకుని ఉన్నాడు. దగ్గరగానిలబడి "లేచి స్నానంచెయ్యండి మేష్టారూ! త్వరగా భోజనాలు ముగించేద్దాం. మీరు ఎప్పుడు తిన్నారో ఏమో !" అన్నాడు.

ఆయన లేచి ఒళ్లువిరుచుకున్నాడు. తాను తొడుక్కొని వున్న లాల్చీవిప్పి ఒంకెకు తగిలించి దాని జేబులోవున్న అయిదు వందరూపాయల నోట్లనూతీసి రాజశేఖరం చేతి కిచ్చి 'నీ దగ్గరవుంచు'అంటూ స్నానాల గదివైపు నడిచాడు.

రాజశేఖరం ఆయనకు దోవచూపి టవల్స్ అందించి మళ్ళీ మధ్యగదిలోకి తిరిగివచ్చి ఆ డబ్బును సేఫ్‌లో ఉంచి నిట్టూర్చాడు.

*　　*　　*

భోజనాలు పూర్తికాగానే రాజశేఖరం బట్టలు వేసు కొని "మేష్టారూ! మీరు మధ్యాహ్నందాకా బాగా రెస్టు తీసుకోండి. నేనొకసారి ఆఫీసుకు వెళ్ళిరావాలి. సాయంకాలం నాలుగుగంటలకల్లా వచ్చేస్తాను. తర్వాత ఇద్దరం ఎక్కడైనా పోదాం..." అన్నాడు.

ఉద్దండరావు తలవూపి "ఎక్కడైనా పోవడంకాదు. నాకు ముఖ్యమైన పనులున్నాయి. నువ్వు త్వరగారా..." అన్నాడు.

వసంత ఒక గదిలో ఆయనకు మంచం వాల్చివచ్చి "బాబుగారూ ? మీరు ఆ గదిలోకివెళ్ళి పడుకోండి. పిల్లలెవరూ అటువైపు రారు. మీకు నిద్రాభంగం కాదు" అన్నది.

ఆయన అలాగే కూర్చొని "అలాగేనమ్మా" అన్నాడు. కాని లేవలేదు. కొద్దిక్షణాలు ఆగి ఉన్నట్టుండి "అమ్మాయీ! మీ యెరుకలో చుట్టుప్రక్కల మంచి సంబంధాలున్నాయా? మా మనవరాలి పెళ్ళి నాకొక సమస్యగా ఉందమ్మా" అన్నాడు.

వసంత భోజనానికి కూర్చుంటూ "పిల్లకెన్నేళ్లు ఉన్నాయేమిటి ?" అని అడిగింది

ఆయన త్వరత్వరగా "రేపు మాఘమాసానికి పదహారో సంవత్సరం ప్రవేశిస్తుంది నాకు బాధ్యత తప్పదుకదా! మా వాడేమో ఏ విషయమూ పట్టించుకోడు, వాడిలోకమే వాడిది. ఇక కోడలు ఉన్నదంటే... ఆడది-ఏంచెయ్యగలదూ? అక్కడికీ మావాడికి అనేకవిధాల చెవినిల్లుకట్టుకుని చెప్పి చూశాను. వాడు వింటేనా? అయినా పెద్దవాళ్ళు ఎంతకాలమని అన్నిపనులూ చేసిపెడుతూ ఉండగలరంటావు? ఏమిటో! నాకు ఆ పిల్ల పెళ్లి బ్రహ్మాండమైన సమస్య ఇప్పుడు... నిద్రాహారాలు సరిగా లేవనుకో ... మంచి వరుణ్ణి చూడాలి ...

వాళ్లు మనకు అన్నివిధాలా తగినవారుగా ఉండాలి... కట్నం కానుకల విషయంలో ఆట్టే పేచీలేదనుకో... నచ్చితే అడిగి నంత మొహానపారేస్తాము అన్నిటికన్నా ముఖ్యం పిల్లవాడు నచ్చాలి...పిల్లకు అన్నివిధాలా తగినవాడై ఉండాలి... ఇవన్నీ కుదిరి ఆ మూడుముళ్ళూ వేయించేస్తే తర్వాతంటావూ, బెడద తీరిపోతుంది. హాయిగా 'కృష్ణా రామా' అనుకుంటూ ఒకమూల కూర్చుండిపోతాను పిలుపువచ్చేవరకూ..." అన్నాడు.

ఇంతసేపూ ఆయన కళ్ళలో, కంఠస్వరంలో చిత్రమైన బాధ గోచరించింది. వసంత అనునయంగాచూసి "అలాగే లెండి బాబుగారూ! ఆయన రాగానే మాట్లాడి ఏవైనా సంబంధాలున్నాయేమో ఆలోచిద్దాం. ముందు మీరు వెళ్ళి విశ్రాంతి తీసుకోండి" అన్నది.

"ఆఁ! ఏం విశ్రాంతో! కళ్లుమూస్తే ఇదే మనసును వేధిస్తున్నది!!" అంటూ ఆయన లేచి ముందుగదిలోకి వెళ్ళి పడుకున్నాడు.

పది పదిహేను నిముషాల తర్వాత వంటయింట్లో పని ముగించుకొని, వసంత పిల్లల సిద్దరినీ 'అటువైపు వెళ్ళ వద్దనీ; గోల చేయవద్దనీ' హెచ్చరించి ఆ గదిగుమ్మంలో నిలబడి లోపలికి తొంగిచూసింది. ఉద్దండరావు పంతులు గురకపెడుతూ హాయిగా గాఢంగా నిదపోతున్నాడు.

రాజశేఖరం తిరిగి వచ్చేసరికి ఆయన లోపల గదిలో పీటమీద కూర్చుని వసంతతో ఏదో మాట్లాడుతున్నాడు.

ఆమె ఆయన చెబుతున్న విషయాలు వింటూ మధ్యమధ్య ఊఁకొడుతూ, ఉండి ఉండి "అలాగా!" అంటూ, తనపని చూసుకుంటున్నది. పిల్లలిద్దరూ, ముఖ్యంగా రేణుక ఉద్దండ రావుగారి బుంగమీసాలకు భయపడి బిక్కుబిక్కుమంటూ చాటుచాటుగా తిరుగుతున్నారు. ఆయన అంతకుముందు ఎంత లాలించి పిలిచినా ఆ పిల్ల రాతిబొమ్మలా నుంచు న్నదే తప్ప ఆయన దగ్గరికి వెళ్ళలేదు.

రాజశేఖరం లోపలికివచ్చి చొక్కా విప్పుతూనే "ఇదేమి దారుణమే వసంతా! మా మేష్టార్ని పీటమీద కూర్చోబెట్టి మాట్లాడుతున్నావు!" అన్నాడు.

ఆ మాటలు విని వసంత నవ్వి "నేనెంత దూరమో చెప్పిచూశానండీ బాబూ, ఆయన వింటేనా? వాళ్ళ ఇంట్లో మధ్యాహ్నం కాఫీవేళకు వంటయింట్లో ఇలాగే కోడలితో కబుర్లుచెబుతూ కూర్చోడం ఆయనకు అలవాటుట" అన్నది.

ఉద్దండరావు పంతులు వెనక్కు తిరిగి "నీ భార్యకూ నా కోడలికీ పోలికలున్నాయోయ్ రాజూ! అదీ ఇంతే. నేను చెప్పే కబుర్లన్నీ వింటూ తలవూపుతూ తనపని తాను చేసుకుపోతుంది. ఒక పసిపిల్లవాణ్ణి చూసినట్లే చూస్తుం దనుకో నన్ను. నాకు డాక్టర్లు లక్ష ఆంక్షలు పెట్టారు. ఎప్పుడూ ఏవో టానిక్కులూ, వేళ తప్పకుండా భోజనం... అందులో చప్పటి కూరలు...ఎక్కువ కారమూ, ఉప్పూ, పులుసూ...ఏదీ తినేందుకు వీలులేదు. చలిగాలి, మంచూ,

ఎండా, ఏదీ ఒంటికి తగలరాదు. ఊరికే ఇరవైనాలుగ్గంటలూ గోళ్లుగిల్లుకుంటూ ఇంట్లో కూర్చోవాలి...” అన్నాడు.

తర్వాత ఒక్క క్షణం ఆగి నెమ్మదిగా “అందుకే నేను మా మనవరాలితో రకరకాల ఆటలు ఆడుతుంటాను అదీ ఇంట్లో ఎవరూ లేనప్పుడే... మిగిలిన సమయాల్లో అదికూడా నాతో మాట్లాడదు. ముంగిలా కూర్చుంటుంది. ఎవరూ లేనప్పుడు దానితో కారమ్సు, పేక, అన్నీ ఆడుతుంటాను. నిజానికి నన్నర్థంచేసుకున్నది యింట్లో మా మనవరాలొక్కతే” అన్నాడు. ఆయన కళ్ళు మెరిశాయి.

రాజశేఖరం కాళ్లు కడుక్కునిరాగానే వసంత ఇద్దరికీ ఫలహారం సిద్ధంచేసింది. ఉద్దండరావు పంతులు ఫలహారానికి ఉపక్రమిస్తూ గంభీరంగా “ఏమోయ్ రాజూ! మా మనవరాలికి మంచి సంబంధమేదైనా చూసిపెట్టవోయ్” అన్నాడు.

అది విని రాజశేఖరం తలెత్తి “మీకు పెళ్ళి యీడుకు వచ్చిన మనవరాలుందా మాస్టారూ?” అని అడిగాడు

ఆయన “సరే బాగానేవుంది. అదేమిటోయ్, అలా అడుగుతావు? ఆడపిల్లలు ఎంతలోకి ఎదుగుతారు? నిన్న మొన్నటిదాకా అది చిన్నపిల్లే... అయితేనేం? పదిహేనేళ్లు నిండుతున్నాయ్. మరి... బాధ్యతకలవాణ్ణి నా ప్రయత్నాలు నేను చెయ్యవద్దూ?” అన్నాడు.

రాజశేఖరం తలవూపి "అలాగా ? అయితే చూద్దాం లెండి" అన్నాడు.

ఉద్దండరావు పంతులు "అదిగో! 'చూద్దాంలెండి' అని తప్పించుకుంటే లాభంలేదు. వివరాలన్నీ చెబుతాను విను. నా సంగతి నీకు తెలుసుగదా! మావాడి సంగతికూడా బాగా తెలుసు. మా అంతస్థు యోగ్యతాకూడా నీకు తెలుసు. ఇక నా మనవరాలినిగురించి ... ఇప్పుడే చెప్పానుగదా ? దానికి పదహారోయేడు రాబోతున్నది. మనిషి బంగారపు బొమ్మలా ఉంటుంది. నా నోటితో చెబితే పొగడ్త అనుకుంటావు. దాని ఒంటిమీద బంగారం కనిపించదసలు. ఇక కనుముక్కు తీరు చెప్పనే అక్కర్లేదు ... చిదిమి దీపం పెట్టుకో వచ్చు ... ఎటువంటి ఇంటికైనా వెలుగు తీసుకురాగల యోగ్యురాలు. దాని నెమ్మదీ, ఓర్పూ, సహనమూ నేను చూసిన ఆడపిల్లల్లో ఎక్కడా లేవు లక్షమందిలో వెదికినా అట్లాంటి పిల్ల దొరకదు" అంటూ వసంతవైపు తిరిగి "అమ్మాయ్ వసంతా! ఇతర విషయాలెలావున్నా నీకూ దానికీ ఒక్క పోలికవుంది. నీకుమల్లేనే దానికికూడా నవ్వినప్పుడు బుగ్గలు అందంగా సొట్టలు పడతాయి" అన్నాడు.

రాజశేఖరం వసంతవైపు కొంటెగా చూచాడు. ఆమె సిగ్గుతో తల దించుకున్నది.

ఉద్దండరావు పంతులు గొంతు మార్చి "ఇక దాని పేరేమిటో తెలుసా? నయనతార. ఎలా వుంది పేరు?

అందంగా లేదూ? నేనే పెట్టను దాసిక పేరు'' అన్నాడు గర్వంతో.

రాజశేఖరం కళ్ళముందు పదహారేళ్ళ బంగారపు బొమ్మవంటి మెరుపుతీగవంటి అద్భుత సౌందర్యవతి రూపం కట్టినట్లైంది. ఆ పేరు అతని చెవులకు అద్భుతంగా ధ్వనించింది. నయనతార! ఎంత అందమైన పేరు!

ఉద్దండరావు పంతులు ప్లేటులో చెయ్యి కడుక్కుంటూ "ఏమయ్యా, నే నడిగినదానికి త్వరగా జవాబు చెప్పూ? నీ ఎరుకలో చుట్టుప్రక్కల ఏవైనా మంచి సంబంధాలున్నాయా?'' అని అడిగాడు.

రాజశేఖరం ఆలోచనలోపడ్డాడు. వసంత కాఫీకప్పులో పోసి అందిస్తూ "అన్నట్టు...ముప్పి వారబ్బాయి నాగరాజు ఉన్నాడుగా! చక్కగా ఇంజనీరింగ్ పూర్తి అయిందని మొన్ననే మీరన్నారు. వారిని కనుక్కోరాదూ?'' అన్నది.

రాజశేఖరం చిటికెవేసి 'అవునుసుమా! బాగా గుర్తు చేశావు. ఆ సంబంధం మంచిదే...'' అన్నాడు.

ఉద్దండరావు పంతులు కాఫీ చప్పరించి "అదేమిటమ్మా అమ్మాయ్! ముప్పివాళ్ళతో సంబంధమేమిటి?'' అన్నాడు.

రాజశేఖరం అదిరిపడి "బాబోయ్! వారి ఇంటిపేరు ముప్పివారండీ... మనవాళ్ళే... లక్షాధికారులు...'' అన్నాడు.

ఉద్దండరావు కాఫీకప్పు క్రిందవుంచి పైపంచెతో మూతి తుడుచుకొని "ఇంతకీ పిల్లవాడెలా ఉంటాడో చెప్పవేం" అని అడిగాడు.

రాజశేఖరం "ఒస్తున్నానుండండి మరి" అని తనకు తానే ఒక పెద్దరికం అవలంబించి, కాఫీ తాగడం ముగించి నింపాదిగా "కుర్రవాడికి ఇరవైనాలుగేళ్ళు ఉంటాయి. ఇంజనీరింగ్ పూర్తి అయింది. మనిషి చాలా శుభ్రంగా, అందంగా ఉంటాడు. పచ్చగా దబ్బపండులా ఉంటాడు. పెద్దలంటే భయమూ, భక్తీ ఉన్నాయి. తల్లితండ్రులకు ఒక్కడే కొడుకు... పేరేమో నాగరాజు" అని చెప్పాడు.

ఉద్దండరావు పంతులు ఒక్క ఉదుటున లేచి "అయితే వెంటనే బయలుదేరు... పదగుడ్డలు మార్చుకో... అమ్మాయ్! నా చేతికర్ర ఇలా అందుకో అమ్మా, ఆ చేత్తోనే పంచాంగం కూడా తీసుకురా. వర్జ్యం ఉందేమో చూద్దాం. ఆ బల్ల మీద కళ్ళజోడు పెట్టాను. చూడు... ఇంకా అలాగే కూర్చున్నావా రాజూ నువ్వు?" అంటూ తొందరపెట్టాడు.

*   *   *

ఇద్దరూ వీధిలోకి వచ్చారు. ఉద్దండరావు పంతులు నడుస్తూ "మనం వెళ్ళి ముందు పిల్లవాణ్ణి చూద్దాం. నచ్చితే వారిని వచ్చి పిల్లను చూసుకోమని అడుగుదాం. ఆ అడ్డంకి కూడా తీరితే ఆపైన యితర వ్యవహారాలన్నీ మాట్లాడుకుని తాంబూలాలు పుచ్చేసుకుందాం" అన్నాడు.

"అలాగేలెండి. వాళ్ళు నాకు బాగా తెలుసు. వారి ఇంట్లో ఒకడిగా తిరుగుతూ ఉంటానునేను. అలాగే చేద్దాం" అన్నాడు రాజశేఖరం.

అలా ఇద్దరూ పదినిముషాలసేపు నడచి ఒక పెద్ద భవంతిముందు ఆగారు. అది రెండంతస్థుల మేడ. ఇంటి ముందు విశాలమైన ఆవరణ, అందులో రకరకాల మొక్కలు చెట్లూ ఉన్నాయి. ప్రహరీగోడకు ఒకవైపున 'కుక్కలున్నవి జాగ్రత్త' అని చిన్నబోర్డు ఉంది.

పంచలో పేము కుర్చీలో కూర్చుని పేపరు చదువు కుంటున్న వ్యక్తి గేటుతీసిన సవ్వడివిని, తలతిప్పి చూసి, లేచి నిలబడి "రావోయ్ రాజూ! ఏమిటి, ఇవాళ దోవ తప్పినట్టున్నావే! నిన్ననే మీ పిన్నమ్మ నీ విషయం గుర్తు చేసుకుని 'కనిపించడంలేదెందుకో' అన్నదికూడా" అన్నాడు.

రాజశేఖరం మెట్లెక్కుతూ "ఎప్పుడూ ఏదో ఒకపని, అందునా సీజనుకదా! ఊపిరి సలపటంలేదు. లేకపోతే మీ ఇంటికి రావడానికేం చేదా? చక్కగా వచ్చినప్పుడల్లా కాఫీలూ టిఫిన్లూ ఇస్తూవుంటారుకూడా..." అన్నాడు.

తర్వాత ఉద్దండరావు పంతులుగారిని పరిచయం చేస్తూ "వీరు మామేష్టారు. నేనీ మాత్రంగానైనా ఉన్నానూ అంటే అది అంతా వీరిచలవే. టీచరుగానే కాకుండా నాకు గార్డియన్‌గాకూడా ఉండేవారు. చిన్నతనంలోనే మా నాన్న పోయాడా, ఆ తర్వాత పెద్దదిక్కు అంటూ లేని నన్ను కన్న కొడుకుతో సమానంగా చూసుకున్నారు. ఇప్పుడీ ఉద్యోగాల మూలంగా దూర దూరమైపోయాము. వీరి అబ్బాయి పెద్ద

ఇంజనీరు. విదేశాలకుకూడా వెళ్ళివచ్చాడు. నెలకు పదిహేను వందల రూపాయలతనికి జీతం'' అని చెప్పాడు.

తర్వాత ఆ వ్యక్తిని చూపించి ఉద్దండరావు పంతులుతో "వీరు విశ్వనాథంగారు, ఇన్‌కంటాక్సు ఆఫీసరుగా రిటైరయినారు'' అన్నాడు.

వారిద్దరూ 'ఓహో' అంటే 'అలాగా' అనుకుని కుర్చీలలో కూర్చున్నాక అతడు ఉద్దండరావు పంతులుతో "మీ రిద్దరూ మాట్లాడుకుంటూ ఉండండి; మేష్టారూ, నేను మా పిన్నమ్మకు కనిపించి వస్తాను'' అంటూ లోపలికి వెళ్లాడు.

* * *

అతడు "పిన్నమ్మా! ఎక్కడున్నావు?'' అని కేక వేస్తూ వంటగదిలోకి వెళ్ళాడు. ఆమె పెరట్లో ఎవరితోనో మాట్లాడుతూవుంది కాబోలు, కేక విని లోపలికివచ్చి "నువ్వట్రా అబ్బాయీ ! దారితప్పి వచ్చినట్టున్నావే'' అన్నది.

రాజశేఖరం పీటమీద కూర్చుంటూ "ఇప్పుడే చిన్నాయన ఆ మాట అన్నాడులే...మళ్ళీ నువ్వూ అనడం దేనికి?'' అన్నాడు.

ఆమె ఫ్లాస్కులోనుంచి కప్పులోకి కాఫీ ఒంచి అతని ముందు పెట్టింది. అతడు దాన్ని అందుకుని ఒక్క గుటక వేసి "అన్నట్టు మన అభిమన్యుడెక్కడా కనిపించడేం?'' అని అడిగాడు.

ఆమె కూర్చుంటూ "వాడికి ఏమీ తోచటంలేదుట-షికారుకని వెళ్లాడు...ఇంటికివచ్చి పట్టుమని పదిరోజులైనా కాలేదింకా...వాడి కప్పుడే మొహంమొత్తింది..." అన్నది.

"అవునుమరి...హాస్టల్లో హాయిగా గోలచేస్తూ సరదాగా ఉండివచ్చిన వాడికి ఇక్కడేం బాగుంటుందిలే. పోనీ, తొందరగా వాణ్ణొక ఇంటివాణ్ణి చేసెయ్యరాదూ పిన్నమ్మా! నీ బాధ్యతలూ తప్పుతాయి...వాడి తిరుగుడూ తగ్గుతుంది. కట్టేసినట్టు ఇంట్లోనే పడుంటాడు..." అన్నాడు రాజశేఖరం.

ఆమె నిట్టూర్చింది. "ఆరోజు రావాలిగా నాయనా! మనచేతిలో ఏముంది చెప్పు...వాడుకూడా ఇప్పటివాళ్ళ లాగా పెళ్ళిచేసుకోనని మొండికెత్తడం లేదనుకో...అయినా ఆ ఘడియ రావద్దూ..." అన్నది.

రాజశేఖరం కప్పు క్రిందవుంచి "ఆ ఘడియ వచ్చిందిలే...లేకపోతే నిక్షేపంలా గడపదాటకుండా కాలంగడిపే శ్రీ శ్రీ శ్రీ ఉద్దండరావు పంతులుగారు, అస్మదీయ గురువర్యులు, పితృతుల్యులు, పదిహేనువందల రూపాయల జీతగాడి తండ్రి, అనవసరంగా స్టేషనుదగ్గర నాకెందుకు తారసపడినట్టు? పడెనుపో, మా ఇంటికివచ్చి మనవరాలి పెళ్ళిసంగతి తనకు అర్జంటనీ, సంబంధాలు చూడమని నన్నెందుకు అడిగినట్టు? అడిగెనుపో, మా ఆవిడకు మెరుపు మెరిసినట్టు మీ సంబంధం ఎందుకు గుర్తువచ్చినట్టు? ఇదంతాచూస్తే మన అభిమన్యుడికి కళ్యాణఘడియలు దగ్గరికి వచ్చినట్టే అనిపిస్తున్నది..." అన్నాడు.

ఆమె కళ్ళు పెద్దవిచేసి "ఏమిటి నువ్వుచెబుతున్నది?" అని అడిగింది.

"నిజం పిన్నమ్మా! వాకిట్లోకివెళ్ళి చూడు. చిన్నాన్న, మా మేష్టారూ ఈపాటికి శాఖలూ, గోత్రాలూవంటి మైనర్ పాయింట్లు మాట్లాడేసుకుని ఉంటారు. ఇక "మా అమ్మాయిని చూసుకునేందుకు మీరు సకుటుంబంగా, అంటే భవదీయుడితోకూడా బయలు దేరి రమ్మని మా మేష్టారు అడగటమూ, చిన్నాన్న 'సరే' ననటమూకూడా మరికొన్ని నిముషాల్లో జరగబోతున్నది..." అన్నాడు రాజశేఖరం.

ఆమె గబ గబా ముందు హాల్లోకి వెళ్ళి గుమ్మంవెనక నిలబడి తొంగిచూసి తిరిగివచ్చి "నిజమేరా, అన్నట్టు పిల్ల ఎలా ఉంటుందో?" అని అడిగింది.

రాజశేఖరం కాఫీకప్పు ముందుకునెట్టి "మరి కొంచెం కాఫీ పొయ్యి పిన్నమ్మా! నీ చేతి కాఫీ బలే రుచి...." అని అడిగి పోయించుకుని నెమ్మది నెమ్మదిగా గుటకలు వేస్తూ "నేను మాత్రం పిల్లను చూశానా? అయినా ఆయన చెప్పిన వివరాల ప్రకారం ఆ పిల్ల చాలా బాగుంటుందనీ, సద్గుణాలు రంగరించిపోసి పెంచారనీ తెలుస్తున్నది. వయసేమో పదిహేనో పదహారో యేడు వెళ్ళబోతున్నట్టుకూడా చెప్పారాయన. ఇక కుటుంబమూ, సాంప్రదాయమూ అంటావా? ఎవరూ వేలెత్తి చూపపడానికి వీల్లేదు. చాలా ఉత్కృష్టమైన కుటుంబం" అన్నాడు.

తర్వాత ఒక్కక్షణం ఆగి "పిల్ల పేరేమిటో చెప్పనా? నువ్వెన్నడూ అంత మంచి పేరు వినికూడా ఉండవు...నయన తార. నయనతార...." అన్నాడు.

"ఆమె, సరే చూద్దాం కానీ....ఆ భగవంతుడెక్కడ రాసిపెట్టాడో...." అన్నది.

రాజశేఖరం వరండాలోకి వచ్చేసరికి పెద్దలిద్దరూ ఏదో విషయంమీద నవ్వుకుంటున్నారు. విశ్వనాథంగారు ఒక్కక్షణం ఆగి "అలాగే లెండి. మా వాడు కూడా సెలవులకు ఇంటికి వచ్చాడు. పై వారంలో మంచి రోజు చూసి బయలుదేరి వస్తాం..." అన్నాడు.

రాజశేఖరం మరో కుర్చీలో కూర్చుంటూ "అబ్బో! చాలా దూరం వచ్చిందే... నేను లేకుండానే అన్ని విషయాలూ మాట్లాడుకున్నారన్నమాట..." అన్నాడు.

విశ్వనాథంగారు "అదేమిటోయ్ అలాగంటావు? వారిని తీసుకువచ్చింది నువ్వేగా? పైగా నువ్వు ఇద్దరికీ కావలసిన వాడివి. పెళ్ళి నీ అజమాయిషీ క్రిందనే జరిపించు... పెద్దలం ఆనందిస్తాం. పైగా ఆడపిల్ల కలవాడివి. అనుభవం ఉండటమూ మంచిదే..." అన్నారు.

తర్వాత ముగ్గురూ ఏవేవో విషయాలు మాట్లాడుకున్నారు. చివరకు ఉద్దండరావు పంతులు లేచి నిలబడి "ఇక పోదాం పదవోయ్" అన్న తర్వాత రాజశేఖరం కూడా లేచి "వెళ్ళొస్తాం చిన్నాన్నా" అంటూ బయలుదేరాడు. అతనిలో ఆ ఒక్కపూటలోనే చిత్రమైన మార్పు వచ్చింది. ఎంతో పెద్దరికం వచ్చినవాడిలా తయారైనాడు.

ఇద్దరూ వీధిలోకి వచ్చి నడవటం ప్రారంభించారు. ఉద్దండరావుగారు ఉన్నట్టుండి "అన్నట్టు చూడు రాజూ! కుర్రవాణ్ణి నేను చూడనేలేదు. ఎలావుంటాడో ఏమిటో! మన పిల్లకు తగినవాడవునో కాదో... ఎలా ఇప్పుడు?..." అన్నాడు.

రాజశేఖరం "అదేమిటండీ? మీరేమాత్రమూ సందేహించనక్కరలేదు. నిక్షేపంలా ఉంటాడు. మీకు తప్పకుండా నచ్చుతాడని కూడా నా అభిప్రాయం..." అన్నాడు.

ఉద్దండరావు పంతులు ఆ సమాధానంతో సంతృప్తి చెందినట్లులేదు. ఆయన చేతికర్ర వూపుకుంటూ విసురుగా నడుస్తున్నాడు. రాజశేఖరం ఉన్నట్టుండి ముందుకుచూసి ఆగిపోయి "మేష్టారూ, అడుగో ఆ వస్తున్న కుర్రవాడే... వెయ్యేళ్ళాయుస్సు ఉంటుంది. మాటలో వచ్చాడు..." అన్నాడు. దేవుడు పంపినట్టు సరిగా సమయానికి అతడా వీధిన రావడం అతనికెంతో ఆనందం కలగచేసింది.

అతడు దగ్గరికి రాగానే రాజశేఖరం అతన్ని పలకరించి "ఏమోయ్ అభిమన్యూ! ఏమిటి విశేషాలు? నాక్కనిపించడమే మానేశావేం? ఇంటిదగ్గర ఏమీ తోచటంలేదన్నావుటగా? పోనీ మా ఇంటికి రాగూడదూ? లేకపోతే ఆఫీసుకు వచ్చి నాకు కొంచెం సాయం చెయ్యగూడదా?" అన్నాడు.

అతడు రాజశేఖరం మాటలువిని బిడియపడుతూ నవ్వాడు. అతడు మంచి పొడగరి. పొడుగుకు తగ్గ లావున్నాడు ... పచ్చని శరీరచ్ఛాయ. కోల ముఖం..నిరంతరం ఆలోచిస్తున్నట్టుండే కన్నులు. ఉద్దండరావు పంతులు సం

తృప్తిచెంది హఠాత్తుగా అతని భుజంమీద తట్టి "ఐ లైక్ యు..." అన్నాడు.

అతడు తెల్లబోగా రాజశేఖరం కన్నుగీటి సైగచేసి "రండి మేష్టారూ!" అంటూ ముందుకు నడిచాడు. ఇద్దరూ వడివడిగా ఇంటిముఖం పట్టారు.

అప్పటిదాకా ఆకాశమంతా మబ్బులుపట్టి "ఏ క్షణరిలో కురుస్తుందో" అన్నట్టుంది. వారిద్దరూ ఇల్లుచేరుకోగానే సన్నగా జల్లు ప్రారంభమైంది. వసంత పిల్లలిద్దరికీ అన్నాలు పెట్టడం అయిన తరువాత వారిచేత చదివిస్తున్నది.

వీరిద్దరూ లోపలికి రాగానే ఆమె ఎదురువచ్చి "అమ్మయ్య వచ్చేశారా ! వర్షం వచ్చేటట్లుంది. 'వీళ్ళిద్దరూ కారైనా తీసుకుపోకుండా నడిచే వెళ్లారే...' అని ఇందాకటి నుంచీ దిగులుపడుతున్నాను. అన్నట్టు వెళ్ళినపని ఏమయింది" అని అడిగింది.

రాజశేఖరం చొక్కా విప్పుతూ "ఏమవుతుందీ? పై వారంలో పిల్లను చూసుకునేందుకు వస్తామన్నారు వాళ్లు..." అని చెప్పాడు.

* * *

ఆ రాత్రి భోరున వర్షం కురుస్తూ ఉండగా ఒంటిగంట వేళకు ఉద్దండరావు పంతులు నిద్రలేచి 'రాజూ రాజూ' అని పిలుస్తూ పడకగది తలుపు తట్టడం ప్రారంభించాడు.

రాజశేఖరం లేచి తలుపుతీసి "ఏమిటి మేష్టారూ ? ఏం కావాలి ?" అని అడిగాడు.

ఉద్దండరావుగారు త్వర త్వరగా లాల్చీ తొడుక్కుని గుండీలు పెట్టుకుంటూ "నా చేతి కర్ర ఏదీ? నువ్వూ చొక్కా తొడుక్కో...త్వరగా స్టేషనుకు బయలుదేరు...నేను వెంటనే మా ఊరికి వెళ్ళిపోవాలి. ఒంటిగంట బండికి ఇరవై నిముషాలే వ్యవధి ఉంది..." అన్నాడు.

రాజశేఖరం ఆశ్చర్యంతో "ఇప్పుడేం తొందరమేష్టారూ! తెల్లవారిన తర్వాత పోగూడదూ? అంత ముంచుకుపోయే పనులేమున్నాయి గనుక?" అన్నాడు.

ఆయన చేతికర్ర వెదికి తీసుకుని "భలేవాడివే... నువ్వేం అడ్డుచెప్పకు...నేనీ బండికి వెళ్ళితీరాలి. అక్కడ మా అబ్బాయి, కోడలూ నేను కనబడక ఎంత దిగులు పడి పోతున్నారో...ఊఁ కానివ్వు. త్వరగా బయలుదేరు..." అన్నాడు హడావిడిగా.

రాజశేఖరం నివ్వెరపోయి తలయెత్తి "అదేమిటి? మీరు ఇంటిదగ్గర చెప్పిరాలేదా?" అని అడిగాడు.

ఉద్దండరావుగారు తల అడ్డంగాఊపి "లేదుగా" అన్నాడు. ఈ లోపల వసంత నిద్రలేచివచ్చి గుమ్మాని కాను కొని నుంచున్నది.

రాజశేఖరం త్వర త్వరగా చొక్కా తొడుక్కుని సిద్ధమైనాడు. ఉద్దండరావు పంతులు వసంత నుద్దేశించి "అమ్మాయ్, వెళ్ళొస్తానమ్మా!" అని చెప్పి ఇవతలికి వచ్చాడు.

ఇద్దరూ కారులో స్టేషనుకు వెళ్ళేసరికి రైలు సిద్ధంగా ఉంది. రాజశేఖరం "మేష్టారూ! మీరు వెళ్ళి ఎదురుగా

ఉన్న పెట్టెలో కూర్చోండి. నేను టికెట్టు తీసుకొస్తాను!" అంటూ కౌంటరువైపు పరుగెత్తాడు.

అతడు టిక్కెట్టు తీసుకుని ప్లాట్‌ఫారంమీదికి వెళ్ళే సరికి ఉద్దండరావు పంతులు ఒక పెట్టెలో కిటికీ పక్కగా వీలుగా హాయిగా కూర్చొని ఉన్నాడు. రాజశేఖరాన్ని చూసి ఆయన "ఏదీ టిక్కెట్టు తెచ్చావా? ఇలా ఇవ్వు. దీన్నికూడా నాదగ్గరే ఉంచుకుని మా మనవరాలికి ఇస్తాను" అన్నాడు గొణుక్కుంటునట్లు.

రాజశేఖరం, జేబులోనుంచి అయిదు వందరూపాయల నోట్లు తీసి టిక్కెట్టుతోసహా ఆయన చేతిలో ఉంచాడు. ఆయన వాటిని తీసుకుని, అందులో ఒక నోటు ఇవతలికితీసి రాజశేఖరం జేబులో ఉంచుతూ "కాదనకు తీసుకో... ఆడ పిల్లకేదైనా వస్తువు చేయించు..." అన్నాడు.

రాజశేఖరం ఉలిక్కిపడి "అబ్బే! ఎందుకు మాష్టారూ! ఒద్దు ఒద్దు," అంటూనే ఉన్నాడు. ఆయన బలవంతంగా అతని జేబు అదిమిపట్టిఉంచి "కాదనకు... పెద్దవాణ్ణి నేనిస్తే కాదనవచ్చా? పిల్లకు మెళ్ళోకి ఏదైనా చేయించు..." అన్నాడు మళ్ళీ దృఢస్వరంతో.

బండి కదిలింది. క్రమ క్రమంగా వేగంహెచ్చి రైలు ప్లాటుఫారం వదలిపోయింది. రైలు కిటికీలోనుంచి వెలుగు నీడలు వరుసగా ముఖంమీద పడుతూ ఉండగా ఉద్దండరావు పంతులు రాజశేఖరం వంక కనిపించినంతసేపూ చూస్తూనే ఉన్నాడు. తననుంచి దూరమైపోతున్నకొద్దీ ఆయన ముఖంలో

ఏదో వివరించరాని చిత్రమైన ఆవేదన రాజశేఖరం మనసును కలచివేసింది. అతడు నిట్టూర్చి స్టేషను బయటికి వచ్చి కారులో కూర్చుని స్టార్టుచేసి ఇంటిముఖం పట్టాడు.

* * *

మూడవరోజున ఆఫీసునుంచి ఇంటికి రాగానే వసంత, రాజశేఖరానికి ఒక కవరు ఇచ్చింది. అతడు తీరికగా కూర్చుని ఈలవేస్తూ దాన్ని చింపి చూశాడు.

భర్తకోసం కప్పులోకి కాఫీ వంచుతున్న వసంత అతని యీల హఠాత్తుగా ఆగిపోవడంతో తల ఎత్తి చూసింది. రాజశేఖరం చేతిలో ఉత్తరం రెపరెపలాడుతున్నది. అతని ముఖంలో రంగులు మారాయి. అతని చూపులెక్కడో ఉన్నాయి. ఆమె ఆ ఉత్తరం తీసుకుని ఇలా చదువుకున్నది.

ప్రియమైన రాజూ!

ఉదయమే మా నాన్నగారు ఇంటికి వచ్చారు. మొన్న రాత్రినుంచి ఆయన కనుపించని కారణంగా మేమెంతో ఆదుర్దాపడ్డాము. వచ్చాక, 'ఎక్కడికి వెళ్ళారని' అడిగితే అంతా చెప్పారు; ఆయన రోజల్లా మీ యింట్లో ఉండి ఏమిచెప్పివుంటారో నాకు తెలుసు. ఇటీవల ఆయన చాలా చిత్రంగా ప్రవర్తిస్తున్నారు. మనవరాలి పెళ్ళి ఒక పెద్ద సమస్య అని తనలో తాను బాధపడి వారినీ, వీరినీ సంబంధాలు చూడమనటం, తాను స్వయంగా వెళ్ళి చూడటం, కొందరిని పిల్లను చూసుకునేందుకు ఇంటికి రమ్మనటం

జరిగింది. ఎవరైనా వెంటనే నమ్మేటట్టు అతి సహజంగా ఆయన చెప్పడంవల్ల కొందరు వచ్చారుకూడా. వారి కాళ్ళు గడ్డాలూ పుచ్చుకొని బతిమాలి మేము సమాధానపరచవలసి వచ్చింది.ఇంతకూ ఆయన తనకున్నదనుకుంటున్న మనవరాలు అసలు లేదు. నీకు బాగా తెలియదేమో. మా కింతవరకూ సంతానంలేదు. పదిహేడు సంవత్సరాలనుంచీ కాపురం చేస్తున్నప్పటికీ మాకు ఒక్క నలుసుకూడా కలగలేదు. అదీ ఆయన చింత...చక్కని మనవరాలిని ఎత్తుకొని వార్థక్యంలో హాయిగా ఉండాలని ఆయన కోరిక కాబోలు. అది నెరవేరని కారణంగా ఆయన ఒక ఊహాచిత్రం గీచుకొని ఆనందిస్తున్నాడు. ఇంట్లో ఎవరూ లేనప్పుడు ఎదురుగా ఒక బొమ్మను ఉంచుకొని దానితో కబుర్లు చెబుతూ ఉంటారు. ఆ బొమ్మకి ఒక అందమైన పేరుకూడావుంది, నయనతార అని.

మీ ఇంటిదగ్గర ఎలా ప్రవర్తించారో తెలియదు. ఇప్పుడు దూరంగా ఉంటున్నప్పటికీ మనం చిన్నప్పటినుంచీ అన్నదమ్ములవలె పెరిగినవాళ్ళం. ఆయన మీ కేదైనా ఇబ్బంది కలిగించివుంటే మన్నించగలవు....

ఇంతే సంగతులు,

ర మా ప తి రా వు.